

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Gyuris Ágnes Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gyuris Ágnes ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Timár Anikó **legfőbb ügyészségi** ügyész által képviselt **Legfőbb Ügyészség** (1055 Budapest, Markó u. 16.) alperes ellen ügyészségi jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 17. napján meghozott 21.P.24.760/2014/52. számú ítélete ellen a felperes részéről 54. és 56. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 1.600.000 (egymillió-hatszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése alapján 20.000.000 forint nem vagyoni kár és ennek 2004. március 13. napjától a kifizetés napjáig járó kamata, valamint a perköltség megfizetésére. Előadta, hogy a Budapesti VI. és VII. Kerületi Ügyészség 2003. szeptember 29. napján vádiratot nyújtott be ellene a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz társtettesként elkövetett, jelentős kárt okozó csalás büntetvényének kísérlete miatt. Az ügyészség 2009. december 8. napján módosította a vádirati minősítést, és a kár összegét 400.000.000 forintra felemelte. A vádirat szerint a felperes társaival 2002-ben kölcsönszerződést kívánt kötni a ... Takarékszövetkezetnél úgy, hogy hitelképességük tekintetében a takarékszövetkezetet megtévesztve a szerződés biztosítékául az **U. C. C.** cég nevére kiállított érvénytelen kötvényeket ajánlották fel. A kölcsönszerződés megkötésére azért nem került sor, mert a ... Bank közben megállapította, hogy a kötvények érvénytelenek. A felperes előadta, hogy a vele szemben indult büntetőeljárásról csak 2004. március 13. napján, őrizetbe vétele alkalmával szerzett tudomást, azt megelőzően gyanúsítottként nem hallgatták ki, idézést, értesítést soha nem kapott annak ellenére, hogy soha nem tartózkodott ismeretlen helyen, lakcíme azonos bejelentett lakcímével, ...-ban közismert ügyvédként dolgozik. Előadta, hogy őrizetbevételére a ... határátkelőhelyen a 2003. július 9. napján kibocsátott elfogató parancs alapján került sor, amelyet követően a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2004. március 15. napján a szabadlábra helyezését rendelte el, így őrizete megszűnt. A felperes **P-ben** és **K-ban** saját ügyvédi irodát működtetett, és amikor a magyar hatóság a vádiratot a ... Járásbíróságra megküldte kézbesítés céljából, akkor mindkét bíróságon kiderült, hogy a felperes ellen csalás miatt büntetőeljárás indult, amely a felperes társadalmi megítélésére károsan hatott ki. Ennek következtében a felperes egészsége és pszichikai

állapota megromlott, alvászavarai alakultak ki, nyugtatókat kellett szednie, az eset miatt házassága is tönkrement, felesége elvált tőle. A büntető per utolsó tárgyalásán 2012. május 14. napján a Fővárosi Főügyészség a felperes felmentésére tett indítványt, amelyet követően a Fővárosi Törvényszék a 24.B.686/2010/30. számú ítéletével a felperest az ellene emelt vád alól felmentette. A büntetőeljárás során az ügyési szervek a szakmai szabályokat súlyosan megsértették, nem tisztázták alaposan és hiánytalanul a tényállást, és figyelmen kívül hagyták a felperes büntetőjogi felelősségét enyhítő, illetve azt kizáró körülményeket. A büntetőeljárás alapos gyanú nélkül indult, holott már az eljárás elején is látható volt, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény tényállási elemei nem valósultak meg. A felperest gyanúsítottként meg sem hallgatták, és meg sem kísérelték, hogy egyébként ismert lakcíméről vagy ügyvédi irodájából megidézzék, vele szemben teljesen alaptalanul került sor elfogatóparancs kibocsátására, illetve alaptalanul került sor őrizetbe vételére. Az ügyben a vádemelésre és a vád fenntartására az eljáró ügyészség kirívóan okszerűtlen értékelése következtében került sor. A büntetőeljárás folytán sérült a felperes egészségéhez, polgári becsülethez, jó hírnévhez fűződő joga, társadalmi, munkaügyi, magánéleti érvényesülése elnehezült, amelyekre tekintettel az alperes kártérítési felelősséggel tartozik. Előadta, hogy kereseti kérelmét nem csak az alaptalan vádemelés tényére, illetve az őrizetbevételére, hanem arra a körülményre alapozza, hogy éveken keresztül, egészen 2012. május 14. napjáig büntetőeljárás hatálya alatt állt, így az ebből eredő kárainak megtérítésére irányuló igény elévülési ideje 2012. május 14. napjától számítandó, tehát az alperes alappal elévülésre nem hivatkozhat.

Az alperes kérte a kereset elutasítását elsődlegesen elévülésre hivatkozással, másodlagosan a jogellenesség, a felróhatóság és az okozati összefüggés hiányára tekintettel. Előadta, hogy a felperes a károsodás bekövetkeztének időpontjaként az őrizetbevételének napját, vagyis 2004. március 13-át jelölte meg, így az elévülés kezdő időpontja a Ptk. 360. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése, 324. § (1) bekezdése és a PK. 51. sz. állásfoglalás alapján ehhez az időponthoz köthető. Előadta, hogy a vádemelésre az akkor rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével került sor, így az nem volt törvénysértő. Hangsúlyozta, hogy a bíróság a felperest és társait nem bűncselekmény hiányában, hanem bizonyítékok hiányában mentette fel, az ügy gyanús körülményei a vádemeléshez elegendőek voltak. A vádirat benyújtása eljárásjogi szempontból sem kifogásolható, ugyanis a távollétes eljárás feltételei az akkor hatályos Be. 532. §-a szerint fennálltak. A felperes alaptalanul kifogásolja, hogy az eljárás során a vád ejtésére nem került sor, ez ugyanis az ügyészség számára csak lehetőség, nem pedig törvényi kötelezettség, tehát ebben a körben az alperest felróható jogellenes magatartás nem terheli. A vádlott bűnössége ugyanis a bíróságon lefolytatott bizonyítási eljárás befejezését követően dől el, így szakmai hibát követne el az ügyész, hogy ha a rendelkezésre álló adatokat a bizonyítási eljárás közben értékelné. Tény ugyanakkor, hogy a büntetőeljárás bírósági szakaszában több mint 5 éven keresztül nem történt előrelépés, az eljárás rendkívüli elhúzódása azonban kizárólag a bíróságnak róható fel. Az alperes előadta, hogy az egységes bírósági gyakorlat szerint a büntetőeljárás során tett jogcselekmények - amennyiben törvényesek - nem alapozhatják meg a személyhez fűződő jogok sérelmét. Nincs lehetőség arra, hogy a felperes az általa sérelmezett ügyési intézkedések felülvizsgálatát egy személyiségi jogi per kereteiben kérje. A polgári bíróság nem vizsgálhatja, hogy az ügyész a büntetőeljárás szabályait megtartva járt-e el, az ügyési intézkedések jogszerűségének értékelése ugyanis kizárólag a büntetőeljárás jogorvoslati rendszerére tartozik. Az alperes hangsúlyozta, hogy a Be. egyetlen szabálya sem írja elő, hogy a megalapozott gyanú közlésekor vagy a vádemeléskor a hatóság a döntését a teljes bizonyosság tudatában hozza meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt az alperes elévülési kifogását vizsgálta, és annak alapján megállapította, hogy a felperes követelése a keresetlevél 2014. június 24. napján történő benyújtására tekintettel a 2009. június 24-ét megelőző

időszakra a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján elévült, így azt bírósági úton érvényesíteni nem lehet. Az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes álláspontját, hogy az 5 éves elévülési időt a jogerős felmentő ítélet meghozatalától, azaz 2012. május 14. napjától kellett volna számítani, a felperest ugyanis semmi nem zárta el attól, hogy az általa jogellenesnek tartott őrizetbevétel, illetve vádemelés miatti kártérítési igényeit az alperessel szemben előterjessze. A felperesnek a vádemeléssel, illetve az őrizetbevételével kapcsolatos igénye tehát a Ptk. 324. § (1) bekezdése, illetve a PK. 51. sz. állásfoglalás értelmében elévült. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes őrizetbevételére a bíróság utasítása alapján került sor, és hogy az elfogatóparancsot nem az alperes, hanem a nyomozóhatóság bocsátotta ki, így az alperes ebben a körben jogellenes magatartást nem tanúsított. A vádiratot szlovák nyelvre lefordítva ugyancsak a bíróság küldte meg a ... Járásbíróságra az ismeretlen helyen tartózkodó **G. F. I.** rendű és **R. L. III.** rendű vádlottak részére történő kézbesítés érdekében, így az alperes ezzel összefüggésben sem tanúsított semmilyen jogellenes magatartást, a felperes becsületét, emberi méltóságát, jó hírnevét nem sértette meg. Az elsőfokú bíróság eseti döntésekre utalással kifejtette, hogy a büntetőeljárás során tett jogcselekmények - amennyiben törvényesek - nem alapozhatják meg a személyhez fűződő jogok sérelmét, illetve hogy a személyiségi jogi perben eljáró polgári bíróság nem vizsgálhatja az ügyész döntésének jogszerűségét a büntetőeljárás megindításáról. Nem vitás, hogy a büntetőeljárás alatt állás ténye nyilvánvalóan pszichikai terhet jelent a gyanúsított, illetve a vádlott számára, a büntetőeljárás elhúzódása azonban nem az alperes magatartásának eredménye. Tény továbbá, hogy a bíróság bizonyítékok hiányában mentette fel a felperest az ellene emelt vád alól, tehát az alperes kirívóan súlyos jogértelmezési, jogalkalmazási hibát a vád fenntartásával nem követett el. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői vélemény, illetve a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes az őt ért nem vagyoni kár összegét sem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását. A felperes másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Ptk. 252. § (3) bekezdése alapján a bizonyítási eljárás kiegészítése érdekében, miután az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen, részben hiányosan állapította meg. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az elévülésre vonatkozó szabályokat, hiszen a felperes igényérvényesítési lehetősége a felmentő ítélet jogerőre emelkedésének napján kezdődött, mert a felmentő ítélet alapján állíthatja a felperes, hogy a büntetőeljárás során az ügyészség a szakmai szabályok kirívó megsértésével emelt ellene vádat. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a feltárt bizonyítékokat és ennyiben indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az általa kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményében foglaltakat, illetve a meghallgatott tanúk, köztük dr. **F. E.** kezelőorvos által előadottakat. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem hivatkozhat felperesi közrehatásra akkor, amikor saját jogellenes magatartására vezethető vissza a felperesnél kialakult, a szakértői véleményben részletesen kifejtett állapot. Senki nem kötelezhető olyan orvosi kezelés eltűrésére, amelyet nem kíván igénybe venni. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnél kialakult körülmények és depresszió az alperes jogellenes magatartásával állnak ok-okozati összefüggésben. Az alperes nem háríthatja el magától annak felelősségét, hogy a jogszerűtlenül benyújtott vád és annak hosszú éveken át történő fenntartása okozta az eljárás elhúzódását. Azt az alperes sem vitatta, hogy a büntetőeljárás alatt állás ténye köztudomásúan és nyilvánvalóan pszichikai terhet jelent a gyanúsított, illetve a vádlott számára. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem is tudott a vele szemben folyamatban lévő eljárásról egészen addig, amíg a szlovák-magyar határon őrizetbe nem vették. Fontos körülmény, hogy a felperes köztisztviselőként álló, hazájában és az ügyvédi irodája székhelyén lévő járásban elismert ügyvédként praktizált, és azon túlmenően, hogy a büntetőeljárás ténye testileg-lelkileg egyaránt megviselte, még az őt korábban tisztelő közösség teljes elfordulását is meg kellett élnie. A felperes

addig zavartalan, békés családi élete felborult, házassága tönkrement, felesége közös gyermekeikkel együtt külön költözött, a felperes azóta is egyedül él.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. Rámutatott, hogy a felperes fellebbezésében a per során általa előadottakat ismételte meg, ennek során azonban nem világított rá olyan tényekre, vagy adatra, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és okszerűen, a vonatkozó jogszabályok helyes alkalmazásával állapította meg, hogy a felperes kereseti követelése a 2009. június 24-ét megelőző időszakra elévült. Azt is helytállóan állapította meg, hogy a felperes által sérelmezett eljárási cselekmények nem az alperes tevékenységéhez kötődnek, mivel az elfogatóparancsot a nyomozó hatóság állította ki, a vádiratot pedig a bíróság küldte meg kézbesítés céljából a szlovákiai járásbíróságokra, így az alperes semmilyen jogellenes magatartást nem tanúsított, a felperes becsületét, emberi méltóságát, jó hírnevét sem sértette meg. Az alperes az elévülés kezdő időpontjával összefüggésben hivatkozott a PK 52. sz. állásfoglalásra, illetve a Ptk. 326. §-ához fűzött miniszteri indoklásra, továbbá arra, hogy a felperes a per során, illetve fellebbezésében maga is azt állította, hogy a sérelmezett cselekmény a felperes 2004. március 13. napján történt őrizetbe vételével valósult meg.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla a felperesi fellebbezés alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy indokolt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. §-a alapján. A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette volna a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét, mert ezen az alapon csak akkor kerülhet sor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, ha az ítéletből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. Az elsőfokú ítéletből ugyanakkor kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet a felperesi követelés elévülésére, illetve a jogalap hiányára tekintettel utasította el, tehát az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sincs ok, mert a bizonyítási eljárás kiegészítése nem szükséges, a felperes egyébként nem is terjesztett elő további bizonyítási indítványt. Az a körülmény, hogy a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat eltérően értékeli, nem indokolja az elsőfokú eljárás megismétlését.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével is egyetértett, annak jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel - az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

A felperes a kártérítési keresetét a közhatalmi jogkörben eljáró alperes jogellenes, a felperes személyhez fűződő jogainak sérelmét okozó magatartására alapította, ezért annak elbírálása során a Ptk. 349. § (1) bekezdését, valamint a 84. § (1) bekezdés e) pontját és 339. § (1) bekezdését együtt kellett alkalmazni. Ennek során mindenekelőtt azt kellett vizsgálni, hogy teljesül-e a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti kárfelelősség speciális feltétele, azaz hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket a károsult kimerítette.

A nem vagyoni kár valamely személyhez fűződő jog megsértésének következménye. Ügyészségi jogkörben eljárva személyiségi jogot sértő magatartás két esetben valósulhat meg: egyrészt ha a hatóság visszaélésszerű eljárása egyben a károsult személye elleni támadásként értékelendő, másrészt ha az ügyészség olyan büntetőeljárási szabályt alkalmaz tévesen, amely közvetlenül személyiségi jogot véd, azaz a téves jogalkalmazás önmagában megvalósítja a személyiségi jogi jogsértést.

Az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy önmagában az a tény, hogy a felperest bírósági eljárás eredményeképpen felmentették, nem jelenti a vádemelés és vádfenntartás jogellenességét, hiszen a bizonyítási eljárás eredménye nem vetíthető vissza a büntetőeljárás megindításának időpontjára.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogására tekintettel helytállóan járt el, amikor a keresetben kifogásolt alperesi magatartásokat illetően egyenként vizsgálta, hogy megvalósítanak-e személyiségi jogi jogsértést. Amennyiben ugyanis az egyes alperesi magatartások személyiségi jogot sértettek, az ebből eredő nem vagyoni kárigények elévülését magatartásonként önállóan kell értékelni. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 360. § (1) bekezdése és a 326. § (1) bekezdése alapján arra is helyesen utalt, hogy a nem vagyoni kártérítés akkor válik esedékessé, amikor a hátrány bekövetkezik.

A felperes jogellenes alperesi magatartásként jelölte meg, hogy 2004. március 13. napján őrizetbe vették és ennél fogva személyes szabadságától két napra megfosztották. Ebben a körben alaptalanul hivatkozott arra a felperes, hogy igényét csak a büntetőeljárásban hozott jogerős felmentő ítélet birtokában lehetett érvényesíteni, mert ez egy önálló mozzanata a büntetőeljárásnak, amelynek jogszerűsége független az eljárást befejező határozat tartalmától. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az őrizetbe vételnek két eleme volt: egyrészt a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátása, másrészt az őrizetbe vételről szóló határozat meghozatala. Mind az elfogatóparancsot, mind határozatot a BRFK Nyomozó Főosztálya hozta meg, tehát e magatartások nem tudhatók be az alperesnek. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a elfogatóparancs jogorvoslattal (panasszal) támadható lett volna, hiszen azt a felperes védőjének kézbesítették, de ilyen jogorvoslatra nem került sor. Az őrizetbe vételt elrendelő határozat következményei ugyanakkor rendes jogorvoslattal nem voltak elháríthatók, hiszen ha a felperes élt is volna panasszal, az a két napos őrizetből eredő hátrányon már nem változtatott volna.

A felperes kifogásolta továbbá, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a vádiratot a vádlottársainak való kézbesítés érdekében megküldte a ... Járásbíróságra, ahol azok tartalma kitudódott és ezzel összefüggésben a felperes jóhírneve, megbecsülése sérelmet szenvedett. Az ítélet tábla rámutat, hogy ha volt ilyen személyiségi jogsérelem a felperesnél, az nem a vádemelés és nem is a vádirat megküldése miatt következett be, vagyis sem a vádemeléssel, sem a jogsegély-kérelemmel nincs okozati összefüggésben. A vádiratok tartalmának kitudódása a jogsegély teljesítése során eljáró szerveknek és személyeknek tudható be, az nem következik a vádemelés vagy a külföldi kézbesítés tényéből. Nem állapítható meg tehát, hogy a hivatkozott sérelemmel kapcsolatban lenne személyiségi jogot sértő alperesi magatartás.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a vádemelés, illetve a vád fenntartása a tényállásszerűség hiányára tekintettel jogellenesen sértette a személyiségi jogait. Annyiban helytálló a felperesi érvelés, hogy az ezzel összefüggő igény nyugodott, amíg a felperes jogerős felmentésére nem került sor, hiszen addig a vádemelés jogellenességére hivatkozni nem tudott. A felperest 2012. május 14. napján mentették fel, ekkor a vádemeléstől számítottan öt évnél több idő telt el, így a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülési idő egy évvel hosszabbodott meg, amihez képest a felperes 2014.

június 18. napján benyújtott keresetlevele elkésett, így a vádemelés és vádfenntartás tényére alapított nem vagyoni kártérítési igény elévült.

A büntető iratok alapján megállapítható emellett, hogy a vádemelésnek, illetve a vádelejtés elmaradásának nincs olyan eleme, amely jogellenes lenne. Az ítélet tábla kiemeli, hogy a felperes a nyomozati irat 555-559. oldalán a 2004. május 18. napján tett gyanúsítottai vallomásaiban azt adta elő, hogy az értékpapírt **R. H.-tól** kapta ...-ban, abból a célból, hogy bankhitel felvételéhez fedezetként használják fel. A kölcsön összegének egyik felét R. H. kapta volna, míg másik felén a felperes és társai osztoztak volna. A vallomásból arra lehet következtetni, hogy a kölcsön visszafizetését egyáltalán nem tervezték. A 2012. február 17. napján kelt 24.B.686/2010/15. számú tárgyalási jegyzőkönyv szerint a felperes az első meghallgatásához képest eltérően úgy nyilatkozott, hogy az értékpapír eladása érdekében **R. H.** meghatalmazása alapján járt el, és hogy kölcsönszerződést egyáltalán nem akart kötni. A nyomozati iratok 593. oldalán szereplő, Interpoltól származó átirat arról tájékoztat, hogy **R. H.** ellen pénzhamisítás miatt indult eljárás, mert 10 érvénytelen U. C. kötvény közvetítése miatt feljelentést tettek vele szemben. R. H. ugyanakkor olyan vallomást tett, hogy a kötvényeket egy „B.” nevű embertől kapta ...-ból. **K. E.**, a ... Takarékszövetkezet munkatársa tanúvallomása [nyomozati iratok 117. oldala] alapján **P. Cs.** hitelközvetítő azzal kereste meg, hogy egy ügyfele 25-30 millió dollárnyi kötvénnyel rendelkezik, amelyre értékpapír-fedezet mellett hitelt szeretne felvenni. Elmondása szerint a kötvényeket ...-ból hozták be, mert a tulajdonosuk ott nem kapott azokra hitelt. **P. Cs.** tanú [nyomozati iratok 405. oldala] az elért fényképek alapján felismerte a felperest és két társát, hogy ők adták át részére a ... **Bank** előtt a 25.000 USD névértékű kötvény eredeti példányát. A ... **Bank** nyomozati vezetőjének nyilatkozata [nyomozati iratok 99. oldal] szerint az U. C. kötvényeit a vállalat visszavásárolta, ezért azokat 1985-ben meg kellett volna semmisíteni. A kötvények közül azonban a megsemmisítés előtt 3479 darabot eltulajdonítottak, és világszerte több száz olyan eset történt, amikor érvénytelen értékpapírokat mutattak be pénzintézeteknek.

Ilyen körülmények között a büntetőeljárásban rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok mellett nem állítható, hogy a vádemelésre megalapozatlanul és okszerűtlenül, bizonyítékok hiányában került volna sor. Alaptalanul hivatkozott tehát a felperes arra, hogy az alperes eljárása jogellenes lett volna, különösen arra a tényre figyelemmel, hogy a felperes felmentésére bizonyíték hiányában került sor.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni. Az alperesnek a másodfokú eljárásban perköltség-igénye nem merült fel.

Budapest, 2017. október 3.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelűl: